

PÅSKELAMMET

Wilhelm Busch - "Glimt af Korset"

"I tro har Moses indstiftet påsken og påstrygningen af blodet, for at "ødelæggeren" ikke skulle røre deres forrtefødte." [Hebr.11,28](#).

Ved et besøg på et hospital gav jeg engang en ung mand et blad, som vidnede om Jesu kors.

Da jeg traf ham den følgende dag, sagde han: „Jeg har læst bladet, men det forekommer mig så underligt verdensfremmed“. Derved kom jeg til at tænke på en moderne digters ord:

„Kristendommens verden er os mere fjern end kridttidens forsteninger“.

Sådan er det virkelig. Verden og Jesu menighed er vokset fra hinanden. Det bliver især tydeligt i påsken. Hvad betyder Jesu lidelse for verden? For de troende er det den største glæde at have med Kristi kors at gøre.

Et af Det gamle Testaments forbilleder skal igen kaste sit lys frem mod korset.

FORLØSNINGEN GENNEM PÅSKELAMMET

1. Påskelammet i historien

Vi går tilbage til den grå fortid. Det er omkring 1400 år før Kristi fødsel. Vi er i Ægypten, som da var en verdensmagt på grund af sin høje kultur.

Vi tager ikke til kongepaladset. Vi går også uden om de overmodige ægypteres store huse og træder ind i en fattig hytte i byens udkant.

Der bor de fattige mennesker, som tilhører Israel, Herrens menighed i Den gamle Pagt. Man kan se på dem, at de har gennemlevet nogle frygtelige år. Ægypterne har undertrykt Guds folk og er ikke veget tilbage for frygtelige mord.

Det er aften, men ingen i det lille hus er gået til hvile, for der råder en underlig travlhed. Det er, som når to helt forskellige ting skal gøres samtidig. Mor i huset laver en bylt med det nødvendige forråd, og hun gør børnene klar til en lang rejse. Det ligner flygtninge, når de skal af sted. Men far i huset er optaget af at slagte et lam. Han forbereder et festmåltid.

Hvad sker?

Sendt af Gud kaldte Moses folket sammen om morgenen. Han sagde til dem: „I nat vil Gud gøre et frygteligt tegn med ægypterne. Han vil dræbe alt førstefødt. Så lader de os drage ud af Ægypten. Og vi skal drage til det land, som Gud giver os, til det land, som flyder med mælk og honning. Men inden I begiver jer af sted, skal enhver familie slagte påskelammet og æde det“. ([2.Mos.12](#)) Vi ved, at Israel brød op den nat. Vi ved også, at det kom til det lovede land. Og år efter år slagtedes påskelammet til minde om denne befrielse - indtil Jesus, Guds Søn, kom og døde som det rette påskelam.

Gud har ganske tydeligt vist, at hans Søn er Påskelammet. For Jesus korsfæstedes netop ved påskenhøjtiden. De ældste havde sagt: „Ikke på højtiden, for at der ikke skal blive uroligheder“. Men mod deres vilje skete det, at Jesus viste sig at være Påskelammet.

2. Den nytestamentlige betydning af påskelammet

Alle de, som den underlige nat spiste påskelammet, var rustede til vandring, var fremmede i Ægypten og beredt til at gå til Kana'an.

Og den, som har at gøre med den korsfæstede Kristus, den, som - efter hans eget ord - i tro „æder mit kød og drikker mit blod“ ([Johs.6,56](#)), er fremmed i denne verden. Hans mål er det himmelske Kana'an. Hele tiden er han beredt til at bryde op og gå til Himmelen.

Men i en endnu dybere betydning er Jesus Påskelammet. For at forklare dette må jeg endnu en gang minde om det folk, som Moses gav anvisningerne. Han sagde: „Når I har slagtet lammet, skal I stryge lammets blod på overliggeren og de to dørstolper. I nat skal Guds ødelægger gå frem i Ægypten. Han skal dræbe alt førstefødt - i paladset såvel som i slavens hytte. Kun dér, hvor han ser lammets blod, skal han gå forbi“.

Det blev en forfærdelig nat. Ægypten oplevede, hvad alle indtil denne dag skal komme til at opleve: „Far ikke vild. Gud lader sig ikke spotte“. Hedningernes klageskrig begynder i Faraos palads. Fra hus efter hus høres gråd og skrig. Overalt tænder man lys og viser derved, hvor den usynlige morderengel har gjort sin gerning.

Forskrækkede sidder folk ved påskemåltidet - og dog fulde af tryk ro. Blodet er jo strøget på dørrædet, det reddende blod.

Og nu hører jeg apostelen juble: „Også vort påskelam er slagtet, nemlig Kristus“. ([1.Kor.5,7](#)).

Det forstår kun den, som kender noget til Guds vrede over synden, som har følt denne vrede i samvittigheden. Den blinde verden gør Gud harmløs. Hvor angst skal den ikke blive, når han holder dom! For „det er menneskenes lod én gang at dø og derefter dømmes“. Det siger Guds ord.

Er Kristi blod strøget på overliggeren på vort hus - på vort hjertes dørstolper? Har vi allerede i tro stillet os under Jesu beskyttende varetægt? Da kan vi leve trygt og have fred med Gud.

Når Guds domsengel dengang drog frem gennem Ægypten, spurgte han ikke, om de mennesker, som sad bag det beskyttende blod, var onde eller gode. Der sad drenge, som havde givet deres forældre mange lidelser. Men var de under blodet, var de reddede. Jesu blod flød for de største syndere og redder de værste af Guds fjender ved den store dom, hvis de er gået til korset.

Engelen spurgte heller ikke, om troen hos disse mennesker bag de blodige dørstolper var stor eller lille. På samme måde skal kun ét eneste redde dig i dommen: om du i tro har strøget Jesu blod på dine dørstolper.

3. Den nødvendige fomsætning for påskehøjtiden

Det var et mærkeligt måltid, Guds folk indtog den nat. Man spiste lammets kød, men fik brød til. Et underligt brød, hvortil gær (surdej) ikke måtte anvendes.

Endnu i vor tid er det sådan i de strengt ortodokse jødiske hjem, at husfaderen ved påskehøjtiden begyndelse gennemsøger huset med et lys i hånden og overbeviser sig om, at der ikke findes gær i huset. Dermed viser jøderne - som Paulus siger - at, „der er et dække over deres ansigt“. De fatter kun det ydre ved Guds anvisning.

I [1.Kor.5](#) forklarer Paulus denne sag på åndelig måde. Han siger: „Lad os holde højtid, ikke med gammel surdej (han mener det uomvendte menneskes gamle væsen), ej heller med sletheds og ondskabs surdej, men med renheds og sandheds usyrede brød“.

Der havde været et svært tilfælde af ægteskabsbrud i den korintiske menighed. Det var slemt. Men vi ser jo af Davids historie, at Frelseren tager imod selv sådanne syndere, og at hans blod renses fra al synd. Men frygteligt var det, at man havde stillet sagen i bero i Korint. Man lod det stiltiende ske i menigheden.

Og da bebrejder Paulus korinterne det og siger til dem med fuldmagt fra Gud: Kristi blod, det frelsende, kan ikke forenes med, at man accepterer det gamle væsens surdej. Med Jesu blod, modtaget i tro, begynder noget nyt. Og den, der vil beskyttes af blodet, må daglig rense den gamle surdej ud.

Måtte Herren give os mod til det!